

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 14 Ὀκτωβρίου 2007 (Δ' Λουκ. 8, 5-15)

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ».

«Μία ἀπὸ τὶς ωραιότερες καὶ βαθύτερες σὲ σημασία καὶ περιεχόμενο εὐαγγελικὲς περικοπὲς θὰ σχολιάσουμε σήμερα. Ὁ Ἰησοῦς παραβάλλει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ σπόρο, πὺν συνήθως τὸ φθινόπωρο πέφτει στὴ γῆ ἀπὸ τὸν γεωργό. Πολὺ ἐπιτυχημένη παρομοίωση, γιὰτὶ ὅπως ὁ μικρὸς καὶ ἀσήμαντος κόκκος τοῦ σπόρου ἀποκαλύπτει τὸ θαῦμα τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας, ἔτσι καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν πέση στὶς ἀνθρώπινες ψυχὲς καὶ βρῆ κατάλληλο ἔδαφος καὶ ἀνάλογες συνθήκες, καρποφορεῖ καὶ βλαστάνει τὴν ψυχικὴ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ μοναδικὸς καὶ ἀνεπανάληπτος εἶναι ὁ λόγος αὐτός. Ὅπως ἀκριβῶς μοναδικὸς καὶ ἀνεπανάληπτος εἶναι καὶ ὁ Θεάνθρωπος». Ὁ σπόρος, δηλαδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, φωτίζει τὸν ἄνθρωπο, γιὰτὶ εἶναι ἡ ἀποκάλυψη καὶ φανέρωση τοῦ Θεοῦ-Λόγου πὺν «φωτίζει καὶ ἀγιάζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». Ὁ σπόρος, δηλαδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀντλεῖ τὴν δύναμή του ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς ἀλήθειες οὔτε ἀπὸ τὴν εὐκολία τῆς ἀποδοχῆς τους ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἐνυπόστατος λόγος, δηλαδὴ λόγος καὶ πράξη μαζί. Αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Οὐρανοῦ σπορέως ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν δυναστεία τοῦ ψεύδους καὶ τὸν βαρὺ ζυγὸ δουλείας στὴν ἁμαρτία. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποδεσμεύει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε πλάνη πὺν δηλητηριάζει τὴν ὑπαρξὴ του καὶ τὸν ἀπομονώνει ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ σπόρος, δηλαδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τρέφει καὶ ὀλοκληρώνει τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ μπορεῖ μὲ ἀσφάλεια ν' ἀγιάζη τὶς σκέψεις του, τὴ βούλησή του, τὰ αἰσθήματά του, τὶς διαθέσεις του καὶ τὶς προθέσεις του.

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ». Καὶ τί εἶναι στὰ ἀλήθεια ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶναι ἡ τροφή, εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ γνώση, ὁ πολιτισμὸς, ἡ εὐγένεια, ἡ σοφία τοῦ οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ κατῆλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Οὐράνιος σπορέας καὶ ἀπαράμιλλος Διδάσκαλος, γιὰ νὰ σπείρη ἀδιακρίτως χωρὶς προτίμηση καὶ προσωποληψία. Σπέρνει ἐπὶ τὴν ὁδόν, ἐπὶ τὴν πέτρα, στὰ ἀγκάθια, στὸ χωράφι τὸ ἔτοιμο· παντοῦ σπέρνει, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ τοῦ πῆ κανεὶς ὅτι στὴν δικὴ του καρδιὰ δὲν ἔγινε σπορά. Δὲν λυπᾶται τὸν σπόρο· τὸν σπέρνει μὲ ἀφθονία καὶ πλοῦσια. Ἐπιθυμία Του εἶναι νὰ χορτάση κάθε καρδιὰ ἀπὸ τὸν σπόρο-λόγο Του καὶ κάθε διάνοια νὰ φωτισθῆ.

Ὅμως, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, πολὺ πικρὴ εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι δὲν δέχονται ὅλοι τὸν λόγο τοῦ Κυρίου. Σὲ τέσσερεις ὁμάδες διακρίνονται οἱ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πρώτη ομάδα παρομοιάζεται μὲ τὸν λιθόστρωτο δρόμο. Πέφτει μὲν ὁ σπόρος (ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ), ἀλλὰ μένει ἐπάνω-ἐπάνω, ἀφοῦ εἶναι (ὁ δρόμος) σκληρός, λιθόστρωτος, τιμεντένιος, καὶ καταπατιέται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού περνοῦν, συνθλίβεται καὶ γίνεται τροφή γιὰ τὰ πτηνά. Εἶναι δὲ δρόμος καὶ ὁδὸς καὶ ἔδαφος ἀκαλλιέργητο οἱ ψυχές καὶ οἱ καρδιές ἐκείνων πού δὲν θέλησαν νὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ ὀργώσουν τὶς ψυχές καὶ τὶς καρδιές τους μὲ τὸ ἀλέτρι τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου. Εἶναι αὐτοὶ πού κατέχονται ἀπὸ σκληρὴ ἀδιαφορία καὶ θρησκευτικὴ ἀναισθησία. Πορωμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ χωρὶς μετάνοια δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσχωρῇ στὶς καρδιές τους ὁ σπόρος, πού εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ καρποφορήσῃ.

Ἡ δεύτερη ομάδα παρομοιάζεται μὲ τὰ βραχώδη, τὰ πετρώδη μέρη τῆς γῆς. Πέφτει καὶ ἐδῶ ὁ σπόρος, καὶ ὅταν βρῇ λίγο χῶμα ἢ λίγη ὑγρασία σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ βράχου βλασταίνει πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ σὲ λίγο ξηραίνεται πρὶν προλάβῃ νὰ καρποφορήσῃ. Σὲ αὐτὴν τὴν ομάδα ἀνήκουν ἐκεῖνοι πού ἡ καρδιά τους εἶναι σκληρὴ καὶ σὰν τὸν βράχο. Βλασταίνει μὲν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ σπόρος, καὶ σὲ αὐτούς, γιατί εἶναι ἐνθουσιώδεις καὶ πρὸς στιγμὴν κατανύσσονται, συντηροῦν γιὰ λίγο χρόνο τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν βάθος θρησκευτικὸ, προσέχουν μόνο τοὺς τύπους τῆς θρησκείας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει σὲ αὐτούς βάθος πίστεως, θρησκευοῦσα ἀληθινὰ καρδιά, χάνουν τὸν σπόρο, δηλαδὴ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Μὰ καὶ ἡ τρίτη ομάδα, πού παραβάλλεται μὲ χωράφι, ὑστερεῖ· γιατί εἶναι γεμᾶτο ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες καί, ὅταν ὁ σπόρος σπαρῇ, δὲν προφθαίνει νὰ μεγαλώσῃ, γιατί μεγαλώνουν μαζί του καὶ αὐξάνουν μὲ ταχύτερους ρυθμούς καὶ τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ λοιπὰ ζιζάνια καὶ ἀποπνίγουν τὸν σπόρο καὶ δὲν ἀφήνουν οὔτε νὰ μεγαλώσῃ, οὔτε νὰ καρποφορήσῃ. Ἐδῶ, ἀδελφοί μου, ἄς ἀναζητήσουμε τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν πίστη, θρησκευοῦν, ἔχουν καλὴ διάθεση καὶ πρόθεση, ἔχουν «καρδίαν ἀγαθὴν», ἀλλὰ δὲν καλλιεργοῦν μόνο τὸ φυτὸ καὶ τὸ ἄνθος τῆς οὐράνιας φιλοσοφίας. Μέσα στὴν καρδιά τους ἔχουν ριζώσει ἀγκάθια ἐπιβλαβῶν θεωριῶν, κοσμικῶν ἐπιθυμιῶν, ὑλικῶν ἀπολαύσεων καὶ φροντίδων· ἐνδιαφέροντα τόσα, ὥστε δὲν προσέχουν ὅσο πρέπει καὶ δὲν φροντίζουν, γιὰ νὰ αὐξήσῃ ἡ καρποφορία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ φροντίδες καὶ οἱ βιωτικὲς μέριμνες συμπνίγουν τὸ ὠραῖο καὶ εὐγενὲς καὶ θεῖο φυτὸ τοῦ οὐρανοῦ λόγου. Ἔτσι μένουν σκλαβωμένες οἱ ψυχές τους σὲ ἀγκάθια τοῦ κακοῦ, χωρὶς χαρὰ, χωρὶς Χριστό, χωρὶς θρησκεία, χωρὶς ἰδανικά καὶ ἠθικὲς ἀξίες καὶ πνευματικὴ καρποφορία.

Τέλος, μέρος τοῦ σπόρου πέφτει σὲ καρδιές ἀγαθές, συνειδήσεις ἔνθεες, καθαρές, καλλιεργημένες μὲ τὸ ἀλέτρι τῆς ἀγιωσύνης, τῆς ἀγνότητος, τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης, τῆς εὐλαβείας. Σὲ καρδιές πού ξεριζώσαν κάθε ἀγκάθι «καὶ ζιζάνιο», σὲ καρδιές «πού δέχονται μετὰ χαρᾶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ».

Εὐλαβεῖς ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· ἄς προσευχηθοῦμε, γιὰ νὰ μὴ μοιάσουμε οὔτε μὲ τὴν ὁδὸν οὔτε μὲ τὴν πέτρα οὔτε μὲ τὰ ἀγκάθια ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγαθὴ γῆ. Ἄς ξεριζώσουμε τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ ζιζάνια ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ φυτρώνῃ, νὰ αὐξάνῃ καὶ νὰ καρποφορῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ μόνη ἀληθινὴ σοφία, ἀλήθεια καὶ ζωή. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ σπόρος πού μεταμορφώνει, «ἀρτοποιεῖ» τὴν ὑπαρξή μας, γιὰ αὐτὸ καὶ ἄς προσευχηθοῦμε· «ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖ ἐν ἡμῖν πλουσίως» (Κολ. 3-16). Ἀδελφοί, πρόσχωμεν, γιατί «πᾶν δένδρον, μὴ ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται» (Ματθ. 3, 10). Προσοχή λοιπόν.